Deákhai
első évem

REFORMÁCIÓS IGEHIRDETÉSI SOROZAT 1954.

A reformáció heti igehirdetés sorozat mindenek előtt tanitást akar adni a gyülekezeteknek. A reformációban ujra felismert igéből nyert igazságnak kell most is megszólalnia és nem az egyházi hybrisznek, valamiféle protestáns öntudatnak. Hitvallásaink hangján és formájában szóljon az igehirdető olyan módon, hogy szinte mindegyik elé odairható legyen: "A mi részünkön való gyülekezetek igy tanitanak..."

Az igehirdetés-sorozat cime:

AMIT A REFORMÁCIÓBAN VISSZANYERTÜNK.

1.

A visszanyert Szentlélek. János 14,26. A reformáció állandó szükségességéről szóljon az igehirdetés. Ahol Isten Szentlelke jön, megvilágitja a Szentirás üzenetét és megvilágositja értelmünket, ott válik égetővé és igazán elkerülhetetlenné a megujhodás, a reformáció.

2.

A visszanyert Ige. Zsid.4,12-13. Isten igéje nem elvont eszme, vagy tanrendszer, hanem Isten teremtő szava megelevenitésünkre. Ebben az összefüggésben becsületbeli kötelességgé válik ~~minkenkit~~ számunkra is, amennyiben az igére hallgatunk, a biblia forditása és az evangélium ~~hirdetésének~~ mai nyelven való hirdetésének az ügye.

3.

A visszanyert Szentségek. / Luthernek a pápaság babiloni fogságáról irott könyve tematikája szólaljon meg az igehirdetésben. Az igazi szentségek felszabadulása az önkényes használat alól és a velük való élés letisztulása, /hétszentség helyett kettő/ Mutassuk fel a reformáció keskeny utját, a spiritualista rajongás és a mágikus misztika között.

4.

A visszanyert tiszta hit. Ef.2,8-9. A reformáció nem az ember vallásos képességeit akarta fokozni, hanem Istennek az egész életünkre kiható igényét és szabaditását mutatta meg, amely ~~mindenki~~ egyedül hitben ismerhető és fogadható el. A hitet azért nem vallásos erénynek fogja fel, mint a pápaság idején, hanem a keresztyén ember alapállásának tartja. Meg-

változott viszonyunk az Isten felé. Ez az igazi istentisztelet.

5.

A visszanyert szeretet. Róma 13,10. A reformációban ujra megértett ige nemcsak Istennel hozta uj viszonyba az embert, hanem a másik emberrel is. A mi időnkben Luther nagy kérdése igy fogalmazódik meg: hogyan találok megértő, irgalmas embertársra? /Niemöller/ Megmutatandó a prédikációban, hogy mit jelent a családi életben és a társadalmi életben az, hogy Jézus Krisztus a mi testvérünk, az irgalmas felebarát. A reformáció utja ma sem a kolostorba való huzódás, hanem a mindennapi élet hitbeli helytállása a családban, a munkahelyen és általában az emberek, népek között a szeretet gyakorlása által.

6.

A visszanyert reménység. Róma 5,5. Luther a Jézus Krisztusba vetett hit által nagy reménység részesévé vált és ezért nem nézett reménytelenül az emberre és az ember világára. Az Erős várunkban jut kifejezésre, hogy Jézus Krisztusban reménységre, megtartóra és oltalómra talált, aki felette áll minden sötét hatalomnak és mindannak, amit ördöginek nevezünk. A reformáció látása a történelemben sem a démoni elemekre mereszti tekintetét, hanem Jézus Krisztusra, akinek hatalma van felettük. Ebben a reménységben tudta döntésre és jó szolgálatokra odaszánni magát Luther korának nagy történelmi feladataiban, /amelyek a társadalmi feszültségek urak hatalmaskodása, parasztforradalmak/ és a török által veszélyeztetett békés épités/ ~~tekintetében mutatkoztak meg.~~

7.

A visszanyert Egyház. János 17,18-21. A textusból erre tegyük a hangsulyt: Jézus Krisztus odaadta magát érettünk, hogy szentek legyünk és egyek legyünk. Szent az egyház akkor, ha Krisztusé, ha benne hisz és néki engedelmeskedik, nem uralkodik az Ő nevében, hanem szolgál az emberek között az Ő evangéliumával. Csak ebben a szentségében lehet egy az egyház, vagyis egységes. A reformáció éppen azért, mert az egyház szentségét kereste, annak egységét szolgálta, ~~ezt kellmutatniareformáció~~ Az egység utja nem az uniformitás, /szervezetben, külsőségekben, az egyház jogi berendezésében,/

hanem a hitben és annak megvallásában való egység. A reformáció, mint az egyház igazi egységét kereső mozgalom tekintendő.

8.

A visszanyert Krisztus. I.Tim.2,5-6. A reformáció egyháza akkor nyerte vissza Jézus Krisztust, mikor felismerte azt, hogy egyedül Ő a Közbenjáró és Megváltó. Ma is csak akkor miénk Jézus Krisztus, ha társmegváltó nem szerepel mellette. Amikor Jézus Krisztus a miénk, mi is az Ővéi vagyunk és nem zárjuk be Őt sem az égbe, /spiritualisták/ ahol Őt ártalmatlanná tehetjük, sem a szentségtartóba /Rómaiak/ ahol Őt birtokunkba vehetjük és eszközül használhatjuk önös céljaink számára.